

У Х В А Л А
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про закриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Ковальова Артема Васильовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 5 розділу III „Прикінцеві положення“ Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо пенсійного забезпечення“ від 2 березня 2015 року № 213–VIII, пункту 3, підпункту 2 пункту 42 розділу I Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII, частини двадцятої статті 86, підпункту 1 пункту 3 розділу XII „Прикінцеві положення“ Закону України „Про прокуратуру“ від 14 жовтня 2014 року № 1697–VII, частини двадцять першої статті 50¹ Закону України „Про прокуратуру“ від 5 листопада 1991 року № 1789–XII

м. К и ї в
1 липня 2020 року
№ 11-уп(II)/2020

Справа № 3-198/2019 (4625/19)

Другий сенат Конституційного Суду України у складі суддів:

Головатого Сергія Петровича – головуючого,
Лемака Василя Васильовича,
Мойсика Володимира Романовича – доповідача,
Первомайського Олега Олексійовича,
Сліденка Ігоря Дмитровича,
Юровської Галини Валентинівни,

розглянув на пленарному засіданні справу за конституційною скаргою Ковальова Артема Васильовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 5 розділу III „Прикінцеві положення“ Закону

України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо пенсійного забезпечення“ від 2 березня 2015 року № 213–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 22, ст. 145), пункту 3, підпункту 2 пункту 42 розділу I Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 6, ст. 40), частини двадцятої статті 86, підпункту 1 пункту 3 розділу XII „Прикінцеві положення“ Закону України „Про прокуратуру“ від 14 жовтня 2014 року № 1697–VII (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 2–3, ст. 12) зі змінами, частини двадцять першої статті 50¹ Закону України „Про прокуратуру“ від 5 листопада 1991 року № 1789–XII (Відомості Верховної Ради України, 1991 р., № 53, ст. 793) зі змінами.

Заслухавши суддю-доповідача Мойсика В.Р. та дослідивши матеріали справи, Другий сенат Конституційного Суду України

у с т а н о в и в:

1. Ковальов А.В. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням розглянути питання щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 5 розділу III „Прикінцеві положення“ Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо пенсійного забезпечення“ від 2 березня 2015 року № 213–VIII (далі – Закон № 213), пункту 3, підпункту 2 пункту 42 розділу I Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII (далі – Закон № 76), частини двадцятої статті 86, підпункту 1 пункту 3 розділу XII „Прикінцеві положення“ Закону України „Про прокуратуру“ від 14 жовтня 2014 року № 1697–VII зі змінами (далі – Закон № 1697), частини двадцять першої (за конституційною скаргою – частини вісімнадцятої)

статті 50¹ Закону України „Про прокуратуру“ від 5 листопада 1991 року № 1789–XII зі змінами (далі – Закон № 1789).

Згідно з пунктом 5 розділу III „Прикінцеві положення“ Закону № 213 у разі неприйняття до 1 червня 2015 року закону щодо призначення всіх пенсій, у тому числі спеціальних, на загальних підставах з 1 червня 2015 року скасовуються норми щодо пенсійного забезпечення осіб, яким пенсії призначаються, зокрема, відповідно до Закону № 1789.

Абзацами шостим, сьомим пункту 3 розділу I Закону № 76 внесено зміни до статті 50¹ Закону № 1789 (зі змісту конституційної скарги вбачається, що автор клопотання стверджує про невідповідність Конституції України саме цих положень), а саме:

– «частину вісімнадцяту викласти у такій редакції:

„Умови та порядок перерахунку призначених пенсій працівникам прокуратури визначаються Кабінетом Міністрів України“».

Абзацами шостим, сьомим підпункту 2 пункту 42 розділу I Закону № 76 внесено зміни до Закону № 1697, а саме:

– «частину двадцяту викласти у такій редакції:

„20. Умови та порядок перерахунку призначених пенсій працівникам прокуратури визначаються Кабінетом Міністрів України“».

Відповідно до частини двадцятої статті 86 Закону № 1697 „умови та порядок перерахунку призначених пенсій працівникам прокуратури визначаються Кабінетом Міністрів України“.

Підпунктом 1 пункту 3 розділу XII „Прикінцеві положення“ Закону № 1697 визначено, що Закон № 1789 втрачає чинність, крім окремих положень, із набранням чинності Законом № 1697.

Згідно з частиною двадцять першою статті 50¹ Закону № 1789 „умови та порядок перерахунку призначених пенсій працівникам прокуратури визначаються Кабінетом Міністрів України“.

Ковальов А.В. стверджує, що пункт 5 розділу III „Прикінцеві положення“ Закону № 213, пункт 3, підпункт 2 пункту 42 розділу I Закону № 76,

частина двадцята статті 86, підпункт 1 пункту 3 розділу XII „Прикінцеві положення“ Закону № 1697, частина двадцять перша статті 50¹ Закону № 1789 не відповідають положенням статей 1, 6, 8, 9, 17, 19, 22, 46, 48, 55, 58, 64, 92, 131¹ Конституції України.

Автор клопотання наголошує, що вказаними положеннями Закону № 213, Закону № 76, Закону № 1697, Закону № 1789 порушено його права „на соціальний захист та на достатній життєвий рівень (статті 46 та 48 Конституції України), в контексті та з огляду на одночасне порушення гарантій соціального захисту та гарантій незалежності саме як працівника конституційного правоохоронного органу“.

2. Перша колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України Ухвалою від 3 вересня 2019 року відкрила конституційне провадження у справі за конституційною скаргою Ковальова Артема Васильовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 5 розділу III „Прикінцеві положення“ Закону № 213, пункту 3, підпункту 2 пункту 42 розділу I Закону № 76, частини двадцятої статті 86, підпункту 1 пункту 3 розділу XII „Прикінцеві положення“ Закону № 1697, частини двадцять першої статті 50¹ Закону № 1789.

3. Під час розгляду справи Другий сенат Конституційного Суду України дійшов висновку, що конституційне провадження у справі підлягає закриттю з огляду на таке.

За частиною четвертою статті 63 Закону України „Про Конституційний Суд України“ сенат Конституційного Суду України закриває конституційне провадження у справі, якщо під час пленарного засідання будуть виявлені підстави для цього.

3.1. У конституційній скарзі автор клопотання зазначає про неконституційність положень абзаців шостого, сьомого пункту 3 розділу I Закону № 76, якими внесено зміни до статті 50¹ Закону № 1789, та

частини двадцять першої статті 50¹ Закону № 1789. Однак у зв'язку з набранням чинності 15 липня 2015 року Законом № 1697 (крім окремих положень) Закон № 1789 втратив чинність, крім пункту 8 частини першої статті 15, частини четвертої статті 16, абзацу першого частини другої статті 46², статті 47, частини першої статті 49, частини п'ятої статті 50, частин третьої, четвертої, шостої та одинадцятої статті 50¹, частини третьої статті 51², статті 53 щодо класних чинів (їх дія поширюється на осіб, яким присвоєно класні чини до набрання чинності Законом № 1697), статті 55 щодо посвідчення працівника прокуратури, статті 2 у частині підстав звільнення з посади Генерального прокурора України, а також статті 13 щодо функціонування у системі органів прокуратури міських, районних, міжрайонних, районних у містах прокуратур, яка втратила чинність з 15 грудня 2015 року.

Наведене є підставою для закриття конституційного провадження у справі в цій частині згідно з пунктом 5 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – втрата чинності актом (його окремими положеннями), щодо якого порушено питання відповідності Конституції України.

3.2. У конституційній скарзі Ковальов А.В. порушує питання про відповідність Конституції України частини двадцятої статті 86 Закону № 1697, якою передбачено, що умови та порядок перерахунку призначених пенсій працівникам прокуратури визначаються Кабінетом Міністрів України, та пункту 5 розділу III „Прикінцеві положення“ Закону № 213 в частині скасування з 1 червня 2015 року норми щодо пенсійного забезпечення осіб, яким пенсії призначаються відповідно до Закону № 1789.

Рішенням Конституційного Суду України (Другий сенат) від 13 грудня 2019 року № 7-р(II)/2019 вказане положення Закону № 1697 визнано таким, що не відповідає Конституції України (є неконституційним). Конституційний Суд України зазначив, що положення частини двадцятої статті 86 Закону № 1697 підлягає застосуванню в первинній редакції: „20. Призначені працівникам

прокуратури пенсії перераховуються у зв'язку з підвищенням заробітної плати прокурорським працівникам на рівні умов та складових заробітної плати відповідних категорій працівників, які проходять службу в органах і установах прокуратури на момент виникнення права на перерахунок. Перерахунок призначених пенсій проводиться з першого числа місяця, наступного за місяцем, в якому настали обставини, що тягнуть за собою зміну розміру пенсії. Якщо при цьому пенсіонер набув право на підвищення пенсії, різницю в пенсії за минулий час може бути виплачено йому не більш як за 12 місяців. Пенсія працюючим пенсіонерам перераховується також у зв'язку з призначенням на вищу посаду, збільшенням вислуги років, присвоєнням почесного звання або наукового ступеня та збільшенням розміру складових його заробітної плати в порядку, передбаченому частинами другою, третьою та четвертою цієї статті, при звільненні з роботи або за кожні два відпрацьовані роки“ (пункт 3 резолютивної частини).

Рішенням Конституційного Суду України (Другий сенат) від 18 червня 2020 року № 5-р(П)/2020 пункт 5 розділу III „Прикінцеві положення“ Закону № 213 визнано таким, що не відповідає Конституції України (є неконституційним). Зазначений припис Закону № 213 втратив чинність із дня ухвалення Конституційним Судом України цього рішення.

Наведене є підставою для закриття конституційного провадження у справі в цій частині згідно з пунктом 6 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – наявність рішення Конституційного Суду України щодо того самого предмета конституційної скарги.

3.3. Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України“ конституційною скаргою є подане до Конституційного Суду України письмове клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих положень), що застосований в остаточному судовому рішенні у справі суб'єкта права на конституційну скаргу (частина перша статті 55); конституційна скарга вважається прийнятною

за умов її відповідності вимогам, передбаченим, зокрема, статтею 55 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

З аналізу конституційної скарги вбачається, що Ковальов А.В. порушує питання про відповідність Конституції України положень абзаців шостого, сьомого підпункту 2 пункту 42 розділу I Закону № 76, якими внесено зміни до частини двадцятої статті 86 Закону № 1697, конституційність якої він також оспорує. Проте зазначені положення Закону № 76 не були застосовані в остаточному судовому рішенні у його справі.

Положення закону, якими до іншого закону вносяться зміни, після набрання ними чинності стають невід'ємною частиною закону, до якого вносяться зміни. Тобто положення абзаців шостого, сьомого підпункту 2 пункту 42 розділу I Закону № 76 вичерпали свою дію. Отже, в цій частині конституційної скарги предметом оскарження є частина двадцята статті 86 Закону № 1697 в редакції Закону № 76, яку було безпосередньо застосовано в остаточному судовому рішенні у справі Ковальова А.В.

Таким чином, Ковальов А.В. не дотримав вимог частини першої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для закриття конституційного провадження у справі в цій частині за пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Отже, конституційне провадження у цій справі підлягає закриттю.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 8, 32, 36, 55, 62, 63, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 48, § 55 Регламенту Конституційного Суду України Другий сенат Конституційного Суду України

у х в а л и в:

1. Закрити конституційне провадження у справі за конституційною скаргою Ковальова Артема Васильовича щодо відповідності Конституції

України (конституційності) пункту 5 розділу III „Прикінцеві положення“ Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо пенсійного забезпечення“ від 2 березня 2015 року № 213–VIII, пункту 3, підпункту 2 пункту 42 розділу I Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII, частини двадцятої статті 86, підпункту 1 пункту 3 розділу XII „Прикінцеві положення“ Закону України „Про прокуратуру“ від 14 жовтня 2014 року № 1697–VII зі змінами, частини двадцять першої статті 50¹ Закону України „Про прокуратуру“ від 5 листопада 1991 року № 1789–XII зі змінами на підставі пунктів 4, 5, 6 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги; втрата чинності актом (його окремими положеннями), щодо якого порушено питання відповідності Конституції України; наявність рішення Конституційного Суду України щодо того самого предмета конституційної скарги.

2. Ухвала Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

